

หมดหัวใจ ไว้ที่...รัก

เรื่องนั้นฉันต้องเธออาจจะดวงจู้
แต่เรื่องเนื้อคู่ยังมีฉัน

รัก
15

พลว่อน

1

หมอตู้ด กับ มนุษย์อัปไซด

คืนหนึ่งในฤดู (เกือบ) หนาว ณ ลอนดอน

ตั้งแต่เกิดมาบนโลกนี้ นางสาว นิรนา มาจะมี รู้ดีว่าตัวเองเป็นมนุษย์อัปไซด ไม่เคยถูกใจลกกับการพนันขั้นต่อทุกชนิด บันจิงหรือติดลูกแก้วลงหลุม สุ่มเลขท้ายสามตัว แทงหวย เล่นไพ่ ไฮโล ทั้งถูกและผิดกฎหมาย เธอไม่เคยเป็นฝ่ายชนะ

ตั้งนั้นตลอดชีวิตยี่สิบสี่ปีที่เติบโตมา เธอจึงมุ่งหน้าทำแต่งงานสุจริต ไม่คิดรวยทางลัด ทว่าสิ่งนั้นไม่ใช่อุดมการณ์ของสมาชิกทุกคนในครอบครัวเล็กๆ ของเธอ

นิรนาแหงนหน้าขึ้นฟ้า กระจับปูดกันหนาวเข้าหากัน ฟันกระทบกันก็ๆ

อาคารสูงตรงหน้าประดับประดาด้วยไฟหลากสี ล่อลวงให้ ‘แมลงเม่า’ บางจำพวกบินถลาเข้าไปอย่างไม่ลืมหูลืมตา อนิจจาหนึ่งในแมลงเม่าเหล่านั้นคือ พี่ชายสุดที่รักของเธอเอง

“แจ๊คก็อยู่ข้างใน” มนุษย์หมีในชุดสูทชิ้นนี้วิ่งไปข้างหลัง บอกทันทีเมื่อเจอหน้าเธอ

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่ามันอยู่ข้างในนั้น แต่อยู่ข้างในมานานเท่าไรแล้วนี่คือสิ่งที่สงสัย ยังเหลืออะไรในกระเป๋าแฟบๆ ของมันบ้าง หรือ

หมดได้หมดพุง ถลุงเงินเดือนและเงินก้อนที่เพิ่งกู้ยืมมาหมดแล้ว

“ขอบใจนะบ๊อบบี้” เธอยิ้มแห้งๆ ให้คนคุมบ่อนที่เห็นหน้ากัน
บ่อยจนกลายเป็นเพื่อนที่คุ้นเคย

“หน้าตาคุณไม่ค่อยสบาย”

นิรนาปาดน้ำฝนออกจากใบหน้า “ฉันเพิ่งตะกายลงมาจาก
รถบรรทุก”

อีกฝ่ายพยักหน้าหงึกๆ มองมาด้วยแววตาเห็นอกเห็นใจขัดกับ
สีหน้าท่าทางดูร้าย แต่นี่ไม่ใช่เวลาที่จะมาสนทนาพาเพลิน เธอรีบเดิน
ผ่านประตูเข้าไปพร้อมสอดสายสายตาหาคน

“หายหัวไปไหนนะ” นิรนาทำเสียงจึกจึกในลำคอ

กาสิโนแห่งนี้เป็นกาสิโนระดับกลางๆ ต้อนรับลูกค้าทุกระดับ
ประทับใจ ไม่ได้รีเคอร์สแต่บัตรวีไอพี ขอให้มีโอกาสก็ตบเท้าเข้ามาถลุง
ทรัพย์สินได้ เหล่าโต๊ะรูเล็ตกินพื้นที่ส่วนใหญ่ มุมโถงไกลออกไปคือ
ลานจ๊อที่เสิร์ฟอาหารและของมีนเมาจนถึงห้าทุ่ม

คืนนี้กาสิโนเปิดถึงหกโมงเช้าเพราะเป็นวันหยุดสุดสัปดาห์

แก๊ก แก๊ก แก๊ก นิรนาสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงภูเขาชิปที่เจ้ามือโต๊ะ
รูเล็ตไถลๆ กวาดลงไปใ้ในรู เธอหันไปมอง แต่ไม่มีหน้าคู้ๆ ของพี่ชาย

“ไปดูทางนั้นเร็วเข้า” สาวนุ่งสั้นอวบอ้วนไปทั้งตัวหันมากวักมือ
เรียกเพื่อนข้ามหัวเธอเสียอย่างนั้น

“โต๊ะโป๊กเกอร์ทางนั้นกำลังมัน คนมุงกันใหญ่แฉะเธอ”

“เขาไม่ได้เล่นโป๊กเกอร์กันแล้วจะเบบี๋” ผู้ชายคนที่เดินนำหน้า
อุตส่าห์เอี้ยวคอมาบอกเจ้าหล่อน

นิรนาเพิ่งสังเกตว่าใครต่อใครต่างมุงหน้าไปยังทางเดียวกับที่
สาวผมบลอนด์นุ่งกระโปรงแคคิ์บคนนั้นบอก สองเท้าของเธอจึงเดิน
ตาม ลางสังหรณ์ในทางร้ายบอกว่ากำลังจะมีเรื่อง ม-โห-พาว

จุดหมายปลายทางของผู้ชนคือมุมโถงที่อุดมไปด้วยฝรั่งมุง

“ไฉนต้องเมามาแห้งมๆ” หม่อมหัวทองที่ยืนจั่งกำบังหน้าเธอ
จนมิได้ออกปากวิพากษ์วิจารณ์

“ไม่จั่งคงไม่กล้าเหย้าท่านเทพ”

ท่านเทพ ท่านเทพ ท่านเทพ แคได้ยินสมญานาม ชนอ่อนๆ
บนหลังคอกก็ลุกชัน เหมือนเคยได้ยินที่ไหน แต่นึกยังง ใจที่กำลังร้อนรน
ว่าจุ่นก็ยังไม่ออก

“ท่านเทพไหน” หม่อมหัวแดงที่ยืนข้างๆ สงสัย

“นี่คงขจรละลิต้า ขาประจำในบ่อนแถวนี้เขารู้จักดีทั้งนั้น ท่าน
เทพหน้ากากเขียว”

ยิ่งฟังยิ่งง ยิ่งงยิ่งอยากรู้ นิรนาทำคอดีดคอยาว เพราะความ
สูงที่พ่อแม่ให้มาจำกัดทำให้มองอะไรไม่ถนัดนัก

“แล้วยังง”

“ปิดไธ เข่าว่ากันว่าท่านเทพไม่เคยแพ้ใคร ไปที่ไหนพอกวาดเรียบ
ไฉนไม่บ่าก็เพี้ยน”

บ่ากับเพี้ยนมันต่างกันตรงไหน

“วันนี้ท่านเทพให้เกียรติมาเหยียบที่นี้ทั้งที คงจะมีการเชือดไก่
ให้ลิงดูเป็นบุญตา”

นิรนาหัวหน้า ถ้างั้นพวกที่ดาหน้าเข้าไปก็อยากเป็นลิงกันสินะ
เธอพยายามถองศอกตอกเข่า เปียดเสียดพวกฝรั่งมุ่งเข้าไปได้ แต่ยังง
ก็ไม่ถึงวงใน

“เขียบไปหน่อยได้มัย” สาวร่างเล็กยึดคอกขึ้น พยายามสูดอากาศ
หายใจ

หน้าของเธอแทบจะติดกับก้นของคนข้างหน้า ทว่าทุกคนต่าง
กำลังเมาท์มอยถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้น เสียงคนคุยกันแข็งแ่งจนแก้วหู
ชั้นในของเธอแทบสะเทือน

“รีบมาเร็วเข้า พี่เธอกำลังจะเล่นถลาเข้ากองไฟ” ชูชี สาวบาร์-

เทนเดอร์ที่กลายเป็นเพื่อนซี้เพราะมีโอกาสเจอหน้ากันบ่อย ยกหูโทร.
หาเธอเมื่อสิบห้าปีที่ก่อน

‘ป็นรูเล็ตจนหมดตูด?’

‘หมดตัวไม่น่ากลัวเท่าติดลบ งานนี้เงินหมดก็อาจไม่จบเรื่อง
นะจ๊ะ’

ผู้มั่งคั่งของอีกฝ่ายบอกเธอว่าเรื่องที่ไม่น่าจะใช้เรื่องเล็กๆ
จริงๆ แล้วเรื่องใหญ่ๆ ก็ไม่เคยเล็ก ถ้าพี่ชายของเธอเป็นต้นเหตุ

โชคดีเธอเพิ่งขับรถส่งของงวดสุดท้ายเสร็จ ถึงได้เสด็จมาถึงที่นี่
แต่ก็ไม่แน่ใจว่าจะทันเวลาหรือไม่

เสียงโห่ร้องของกองเชียร์ดังขึ้นอีกหน ก่อนจะเงียบลง

“ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย” เสียงใสแจ๋วของผู้หญิงดังกังวานไปทั่ว

ทุกสิ่งรอบตัวเงียบกริบ ถ้าเหรียญสิบหล่นลงพื้นคงได้ยินกัน

ทั้งตำบล

“คุณไม่มีอะไรจะเดิมพันแล้วนะคะ”

“ใครว่าไม่มี”

นิรนาตัวแข็ง ขนบนหลังคอและสันหลังลุกชันขึ้นมาทันที แน่
แล้วนี่คือเสียงแจ๊คกี้ พี่ชายสุดที่รักของเธอ ว่าแล้วโหมแล้วว่ามันต้อง
เป็นเรื่องมหิพาร

คนใน ‘วง’ ช้างในประกาศกร้าว “ฉันขอเดิมพันด้วยสมบัติ
ประจำตระกูล”

เธอกลอกตา ที่ล้านครั้งแล้วที่ได้ยินประโยคนั้น

“สร้อยทองนี้มูลค่าไม่ใช่ร้อย ถึงจี้จะทำจากพลอย แต่ก็
ของเก่าหายากนา”

“จะเอาอะไรลงก็เอามา คินนี่เสียเวลามามากแล้ว” เสียงนิบๆ
ฟังดูคล้ายเกียจคร้านของใครบางคนตอบกลับมา

“ถ้าฉันชนะ แน่แน่ว่ากองนั้นจะเป็นของฉันทั้งหมด” ผู้มั่งคั่ง

ของแจ๊คก็บอกความกระหึ้นกระหือรือ

“ถ้าคิดว่ามีปัญหาเอาไปได้ก็เอาไป” เสียงคนพูดทุ้มกังวานไปทั่ว นุ่มนวลชวนฟัง

นิรนาสันหน้า นี่ไม่ใช่เวลาเคลิบเคลิ้ม หลงใหลเสียงของใครคนนั้น

สมองของเธอเล่นพลา้น คิดอ่านหาทางฝ่าดงมนุษย์เข้าไป ในเมื่อขนาดและส่วนสูงเป็นอุปสรรค ร่างเล็กจึงปักหลักลงบนพื้น คืบคลานมุดลอดช่องว่าง ในที่สุดเธอก็โผล่เข้ามาถึงแถวหน้า

“ไม่ได้นะ!” นิรนาตะโกน

คนที่กำลังจะโยนสร้อยทองของเก่าลงบนโต๊ะชะงัก หันขวับมามองต้นเสียง

สาวตัวเล็กตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืน บัดสุดประดับขนฟูฟ่องไปข้างหลัง

“สร้อยนี้เพิ่งจะไปไถ่จํานํามา เสียยังมีหน้าเอามาเล่นพนันอีกหรือ” เธอพุ่งเข้าไปหาคนเป็นพี่

แจ๊คก็กระโดดโหยงไปหลบหลังเจ้ามือสาวสวยที่ยืนเหลอหลาอยู่กลางโต๊ะ

“ไอ้ตัวนิด ตัวชวย อย่าเข้ามาเชียวนะไวย” โบหน้าสีเหลี่ยมแก้มบาน กรามย้อยบิดเบ้ขึ้นมาทันที

“คิดหรือว่าจะห้ามฉันได้” นิรนาถลกแขนเสื้อกันหนาว อย่างสามซุ่มไปหาพี่ชาย

“ตกลงคุณจะเล่นต่อมั๊ย”

ผู้ชายเจ้าของเสียงทุ้มนุ่มละมุนที่นั่งค้ำคางอยู่บนเก้าอี้ نرمในเงามืดแทรกขึ้นมาฉิมๆ ไม่สนใจความวุ่นวายตรงหน้า เห็นหน้ากากเขียวอย่างที่หมอพันฮิตสวมกันทำให้รู้ได้ทันทีว่าคนนี่คือ ท่านเทพ ที่คนพูดถึง

จะเทพไม่เทพก็เหอะ ทำทางเฉยชาของเขาทำเธอหมั่นได้ขึ้นมา
ติดหมัด อยากรจะซัดท่านเทพสักที่สองที่

“แหงสิ เงินทองตั้งเยอะ ใครจะอยากชวดง่ายๆ เขย่าเลย
คนสวย”

เจ้ามือสาวยังละล้าละลึ่ง

“เขย่าสิจ๊ะจะร่ออะไร”

แจ๊คก็หยิกแก้มเจ้าหล่อน ก่อนจะวิ่งหนีไปยังอีกฝั่งของโต๊ะ

“ฉันบอกว่าไม่ได้ก็ไม่ได้ไง เอาสร้อยคืนมา” สองพี่น้องวิ่งวนไป
รอบๆ โต๊ะที่เคยเป็นโต๊ะโป๊กเกอร์

เวรกรรม...นอกจากจะทำงานหนักมาทั้งวัน เธอยังต้องเล่นบท
นางเอกหนังอินเดีย เต็มรอบบารอบโต๊ะ ไล่จับไอ้ผีพนันอีกเหว

สาวเจ้ามือเขย่าถูกเต่าขึ้นๆ ลงๆ ประหนึ่งกำลังแดนเซอร์แบ็กอัป
การแสดงของนิรนาทกับพี่ชาย

นิรนาทหอบแฮกๆ มือค้ำขอบโต๊ะ ถึงเสียแจ๊คจะแก่กว่าเธอถึง
สิบห้าปี แต่สมรรถภาพทางร่างกายของเธอก็ยังเป็นรองเขาหลายเลเวล

ผู้คนเริ่มส่งเสียงเชียร์ เป่าปากหัวเราะ เห็นเป็นเรื่องตลกไปกฮา

เธอถลิ่งตามองไปรอบๆ ข้า...หาพระแสง?

“ไอ้แจ๊คก็”

“จ้างให้ขาสั้นๆ อย่างแกก็จับฉันไม่ได้หรอก บอกเลย” พี่ชาย
เบ้หน้าเบ้ตา เย้ยหยัน

ก๊อกแก๊ก ก๊อกแก๊ก

เสียงลูกเต๋าดังเป็นซาวนด์เอฟเฟกต์ประกอบ

ขึ้นไล่จับพี่ชายต่อไป เธอก็หอบตายนั่น ต้องมีสักทางที่จะ
ยุติเรื่องนี้สิ เออวะ...โยนคัคคีศรีทังไว้ก่อน เรื่องเงินทองปากท้องเป็น
ของสำคัญ ชนนะนะไม่ว่า แต่ถ้าแพ้ขึ้นมาก็ไม่มื่ออะไรเหลือเลย แทนที่
จะถลันตามพี่ชายไปอย่างที่ใครคาดคะเน นิรนาทหันเหทิศทางไปยังท่าน

เทพบนบัลลังก์ แล้วถลาเข้าไปคุกเข่าลงตรงหน้าเขา

“อย่าเอาสร้อยของพี่ชายฉันไปเลยนะ” สาวตัวเล็กคว้าข้อมือผู้ชายคนนั้น

“มันเป็นคนบ้าไร้สาระ เพิ่งออกมาจากโรง...” นิรนาซ้อนตามอง กำลังจะวิ่งวอนต่อท่านเทพ ทว่าถ้อยคำทั้งหลายกลืนหายไปนในลำคอ

สตันด์!

นิรนานิ่งจ้งจ้ง ตั้งแต่เกิดมาบนโลกนี้ไม่เคยเห็นดวงตาที่สวยงามขนาดนี้มาก่อน แม้จะมีเลนส์บางใสขวางกั้น แต่ดวงตาสีน้ำเงินในกรอบลึกรียวทวิพรพราวเหมือนกับประกายของเพชร มันคงจะดู ‘ดู’ กว่านี้ ถ้าหากไม่ได้ล้อมกรอบด้วยขนตาอันยาวหยับเหมือนจับลอนขนตาอันฟู้งฟู้งจนผู้หญิงจริงๆ ยังอิจฉา

รอยขบขันที่มีอยู่ก่อนในดวงตาแสนสวยคู่นั้นพลันเปลี่ยนเป็นซีอก ท่านเทพหน้ากากเขียวตัวแข็งขึ้นมาที่

คนที่ยังจับข้อมือเขาไว้สัมผัสได้ถึงกลิ่นโคโลญจน์อ่อนๆ จากเนื้อตัวของเขาที่ล่องลอยมาเตะจมูก

นิรนาสูดหายใจเต็มปอด ตั้งแต่เกิดมาก็ไม่เคยสูดกลิ่นหอมแบบนี้มาก่อน ทั้งเนื้อทั้งตัวของผู้ชายตรงหน้า แม้ไม่เห็นใบหน้า แต่สัมผัสได้ถึงความรู้สึกเรียบหรือดูโคตรจะแพง

“ปล่อย!” เขาบอกหัววนๆ เหยื่อผิดพรายขึ้นเหนือหน้าผากคนพูด นัยน์ตาฟู้งฟู้งเวลาวาววับน่ากลัวเป็นบ้า

นิรนารีบชักมือออก พลันร่างสูงโปร่งก็ลุกขึ้นยืน เธอยังเงยหน้ามอง ใจในอกเต้นกระหน่ำ เหมือนกำลังเต้นรำจังหวะชะชะช่า

บัดโธ... ทำหวงเนื่อหวงตัวยังกับเป็นสาวแรกแย้ม

หรือว่าไอ้หมอนี้จะเป็น...สาวจริงๆ

ผู้ชายในชุดสูทสีดำก้าวเข้ามาตึงนิรนาออกห่างจากผู้ชาย

ประหลาดคนนั้นและเขาก็กำลังจะก้าวออกไป

“อย่าเพิ่งชิงสิทธิ์ท่านเทพ” ไอ้แจ๊คก็ผีพนันถลันเข้ามาร้องห้าม
“ทายเลขมาก่อน”

ท่านเทพตืดชะงัก คิ้วเข้มย่นเข้าหากันครู่หนึ่ง ก่อนจะบอกออกมาเรื่อยๆ “สิบเจ็ด”

กริบ...ผู้ชมเงียบกริบอีกครั้ง จนนิรนาเกือบได้ยิ้นเสียงหัวใจตัวเองตื่น สองตายังจ้องมองผู้ชายนั่นตาฟุ้งฟุ้ง มือที่วางอยู่ข้างตัวของเขากำเข้าหากันแน่น

หรือว่า...ท่านเทพเองก็ลุ้นระทึกเหมือนกัน

“สิบ...” เจ้ามือสาวค่อยๆ เปิดฝาครอบลูกเต๋าออกช้าๆ

“เอ่อ...”

คิ้วโค้งงามของเจ้ามือสาวเลิกขึ้น เมียงมองมาที่ท่านเทพหน้ากากเขียว ก่อนจะเหลียวไปมองหน้าแจ๊คก็

“เอ่ออะไรเล่า รีบบอกมาสิ”

ผู้ชมที่มองมาพยักหน้าเห็นด้วยกับไอ้แจ๊คก็ผีพนัน

“สิบ...”

สิบเจ็ดรีเปล่า

ไอ้! คุณพระ...เธอต้องหาเงินไปไถ่สร้อยคินไซ้ไหม จะก็ร้อยปอนด์ล่ะคราวนี้ นิรนายกมือขึ้นมากัดเล็บ เริ่มวิตกกังวล

“สิบแปด”

“ฮะ”

“ฮะ!!” ผู้ชมถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะส่งเสียงเซ็งแซ่

“มันเป็นไปได้ไงวะ”

“ไอ้...ท่านเทพทายผิด!”

“อันบีสีฟเอเบิล!”

“สิบแปดคะ” เจ้ามือสาวคนงามกรีดไม้กรีดมือเหมือนพริตตี

งานมอเตอร์โชว์ที่เมืองทองธานี แล้วถอยออกมาให้คนเห็นจำนวนจุด
บนลูกเต๋าสามลูกบนโต๊ะเต็มๆ ตา

รอยยิ้มจอมปลอมแยกออกที่มุมปาก แม้เจ้าตัวเองก็ยังไม่อยาก
จะเชื่อ

“เฮสสส!!” เสียงแจ๊คแทงศอกไปข้างหลัง “สิบแปด สิบแปด
ไซ้มัย”

ผู้ชายที่ยืนอยู่ใกล้ๆ พยักหน้าหงิกๆ ยืนยัน

“รวยแล้วรวย ทุรวยแล้วไว้ย” ไอ้ผีพนันลัลลา กระโจนเข้ามา
ติดขอบโต๊ะ กอบโกยภูเขาชิปลูกน้อยที่กองอยู่ตรงหน้า ปากพิมพ์
“รวยแล้ววๆ”

ผู้ชมทั้งหลายยังคงอยู่ในอาการงีบกิน

นิรนาลอบมองไปทางท่านเทพหน้ากากเขียวที่เปลี่ยนเป็นท่าน
เทพคิ้วยุ่งแแทน คิ้วเข้มๆ เหนือหน้าผากแทบจะผูกกันเป็นโบ

“ไ้ตัวนิต มาช่วยฉันชนชิปพวกนี้เร็วๆ เข้าสิ” แจ็คก็กั๊กมือ
เรียกน้องสาว

“ฉันจะเอาตังค์ไปซื้อกระเป๋าหลุยส์ ตะลุยมัลดีฟส์ ชิปทุเรียน
จากเมืองทะเล...ฮึ๊ก” จู่ๆ พี่ชายเธอก็กรามค้าง ปากอ้ากว้างออก ร่าง
อวบท่วมเซไปข้างหลัง ยกมือกุมอกซ้าย แล้วล้มตึงลงไปบนพื้น

“เฮีย!”

นิรนาลสัดแขนจากคนชุดดำ พุ่งหลาวไปหาคนเป็นพี่ โบหน้า
เหลื่อมขีดเผือดแล้วเปลี่ยนเป็นม่วงคล้ำ ตาเหลือกลาน

“เฮียเป็นอะไร” เธอเขย่าแขนพี่ชายที่อ้าปากพะงาบๆ เหมือน
พะงุนเกยตื่น

“ถอยออกไป” มือใครก็ไม่รู้กระซกตัวเธอออกห่าง

ร่างเล็กหงายหลังก้นกระแทกลงบนพื้นพรม

เป็น ‘ท่านเทพตุ๊ด’ ที่ผลุนผลันคุกเข่าลงข้างๆ แล้วบิบบาก

คนที่นอนแผ่ออกดู ตะแคงที่ข้างลำคออวบๆ ของแจ๊คกี้ ได้ยินเสียง
พึมพำลอดออกมาจากหน้าากกเขี้ยว

“ແ่จ้จ้จ้” เขาวางมือสองข้างซ้อนทับกันที่กลางอกคนป่วย ก่อน
จะเริ่มขย่ม ฮีบ ฮีบ ฮีบ...

“จะ...จะทำอะไรพ้ฉ้ฉ้ฉ้”

หรือท่านเทพแกจะเคื่องเรื่องเมื่อกี้ ถึงเล่นร้มาทับถมเฮียเธอ
ให้จ้จ้จ้ฉ้ฉ้

“ฉ้ฉ้ฉ้เป็นหมอ”

“ฮะ?”

“น้บ้บ้บ้อะไรเล่า” ปากดำเธอ มือก็ยังคงบีบหน้าอกพ้ชายเธอ
ต่อไป “เรียกรถพยาบาลสิไ้ห้ห้!”

2

โรคประจำตัว

สาวร่างเล็กนั่งจ้องอยู่หน้าประตู พี่ชายของเธอเพิ่งถูกย้ายเข้ามาอยู่ในซี.ซี.ยู. เหตุการณ์เมื่อก็เกิดขึ้นเร็วเหมือนสายฟ้าแลบ แบบตั้งตัวไม่ทัน

ไม่ถึงสิบนาทีที่รถโรงพยาบาลก็แล่นมาจอดหน้ากาสิน ร่างหนาท่วมของแฉีกก็ถูกห้ามขึ้นรถ

ท่านเทพตัดเป็นหมอจริง ไม่ได้โม้ พอรถมาถึงเขาก็หยิบบัตรอะไรไม่รู้ออกมาโชว์ พูดกับเจ้าหน้าที่พวกนั้นเร็วปรือ ก่อนที่จะจุนหลังเธอลงรถตามไป ถ้าเห็นหน้าเขาจะขอบคุณเสียหน่อย แต่ฝ่ายนั้นหายจ้อยไม่เห็นร่องรอย

ให้ตายเถอะ...

เห็นภาพคนเป็นที่แล้วใจหายแวบ ถึงเสียมันจะไม่เคยอาราธนาศีลห้า แต่พระท่านคงเมตตาช่วยดลบันดาลให้พี่ชายเธอรอดปลอดภัย

คุณหมอมผมขาวที่เดินเข้าห้องตรวจมาพร้อมพยาบาลสาวที่แจ่มหลังจากช่วยปั๊มหัวใจเสียแฉีกกลับมาได้ ‘คนไข้ยังมีอาการตอบสนอง ความดันต่ำ หัวใจยังเต้นไม่เป็นปกติ ต้องใช้เครื่องช่วยหายใจ ผมให้ยาสลายลิ่มเลือดไปแล้ว’ และบลา บลา บลา อะไรก็ไม่รู้ที่เธอฟังไม่รู้เรื่อง

‘สรุปคือพี่ชายของคุณมีอาการของกล้ามเนื้อหัวใจขาดเลือด
เฉียบพลันครับ หลอดเลือดสามเส้นที่จะส่งไปเลี้ยงหัวใจตีบตัน
คอเลสเตอรอลสูงเกินมาตรฐานมากเลยนะครับ ถ้าเขาได้รับการรักษา
ควบคุมปริมาณคอเลสเตอรอลก่อนหน้านี้ อาจจะไม่ร้ายแรงเท่าที่เป็น’
ก็บอกมันแล้วว่าอย่ากินของทอดของมันมาก

ตรวจสุขภาพประจำปี พวกเธอเคยตรวจซะที่ไหน

พี่ชายของเธอทำงานเป็นเซลส์ในร้านขายโทรศัพท์มือถือ วันๆ
ทำงานก็ไม่เคยออกกำลังกาย พอสายๆ ออกกะก็เข้าบ่อน เมาเหมือน
หมา...บ้างเป็นบางวัน ที่สังสรรค์เพราะเล่นได้ แต่ส่วนที่ดีของมันก็คือ
ไม่เคยทิ้งครอบครัว

‘มันก็หาเลี้ยงแกมานะ’ แม่เธอบอกไว้

ก่อนที่พี่ชายจะกลายเป็นผีพนันในสามสี่ปีหลังจากที่ผ่านมา เพราะ
เพื่อนพาไป ‘ลองของ’ ลองแค่ครั้งเดียว ไม่รู้ไปทำอิท่าไหนถึงถูกผีเข้า
ไอ้ผีประเภทนี้ เรียกหมอดีหรือนิมนต์หลวงพ่อวัดไหนมาเป่ามนต์
เสกคาถาก็ไม่หายเสียด้วย

‘ได้สักก่อนมาทำทุน ฉันทก็จะเลิกแล้วละแม่’ ฟังมันมาไม่รู้กี่ล้าน
ครั้งแล้ว

คนเป็นแม่ก็ได้แต่ค้อนล้มค้อนแล้ง จะตำลูกชายคนโตก็ตำได้
ไม่เต็มปาก ตัวเองก็ถูกหวยรับประทานมาเหมือนกัน ทุนไม่เคยได้
กำไรที่ได้ก็จมลงไปกับโต๊ะรูเล็ตหมด

ถึงอย่างนั้นทุกๆ คนก็ยังทำงานทำการ เงินที่ผลาญก็คือเงินที่หา
มาได้ด้วยตัวเอง ก็เลยใช้ชีวิตไม่เกรงอกเกรงใจใคร ครอบครัวปากกัด
ตีนถีบบ้าง แต่ก็พอมีกิน

โครก!

คิดถึงเรื่องกิน กระเพาะของเธอก็ส่งเสียงกัมปนาทขึ้นมาทันใด
นิรนามองซ้ายมองขวา ส่งยิ้มให้คุณพยาบาลในชุดสีฟ้าอย่างอายๆ

ไม่รู้ว่าจะฝายนั้นจะได้ยินเสียงมันร้องรีเปล่า

“ใจเย็นนะ” มือเล็กลูบท้องแพบๆ “เดี๋ยวแม่จะหาอาหารมาให้หนูกิน” ตั้งแต่บ่ายมาก็ยังไม่มีอะไรตกถึงท้อง ว่าจะกลับไปกินข้าวกล่องที่แม่ห่อมาจากร้านอาหารก็พานจะไม่อยาก

ยังคิดไม่ออกเลยว่าจะบอกเรื่องแฉีกก็ยังไม่ให้แม่หัวใจวายไปอีกคน

นิรนาเดินทอดน่องเข้าไปในโรงอาหารของโรงพยาบาลที่เป็นอาคารสองชั้น แยกออกมาจากตึกผู้ป่วย โรงพยาบาลนี้น่าจะร่ำรวยไม่เบา นอกจากเคยขับรถมาส่งของ เธอก็ไม่ค่อยได้เข้ามาเยี่ยมที่แบบนี้ เพราะเจ็บไข้

‘ดูแลตัวเองให้แข็งแรงไว้แหละแก’

แม่กรอกหูประจำ ถ้าเกิดร่างกายย่ำแย่ไป มนุษย์ใช้แรงงานอย่างพวกเธอจะเอาอะไรรับประทาน

โรงอาหารที่นี้แปลกกว่าที่อื่น เพราะมีโซนเปิดบริการยี่สิบสี่ชั่วโมง สตาร์บัคส์ เบอร์เกอร์คิง แมคโดนัลด์ เอเวอรี่ทิงทุกอย่างที่เย่ต่อสุขภาพมีให้เลือกสรรครบครัน

หรือว่ามันเป็นแผนการตลาดของโรงพยาบาลเอกชน เอาไว้ปลิ้นสุขภาพดีๆ จากญาติคนไข้ เฮอะ...คนป่วยเยอะๆ จะได้มีเงินไหลมาเทมา พอคิดถึงเรื่องเสียตังค์ หัวใจก็พลันหดหู่

‘ยังย้ายไม่ได้ค่ะ’ พยาบาลยืนยัน

ที่นี้ไม่ใช่โรง’ บาลรัฐ ไม่รักษาฟรี ใครใช้ให้มันเป็นโรงพยาบาลที่อยู่ใกล้ที่สุดกัน

‘คนไข้ยังอยู่ในระหว่างเฝ้าระวัง ถ้าหากเคลื่อนย้ายตอนนี้อาจเกิดผลไม่ดีต่อคนไข้ได้ค่ะ’

แล้วค่าใช้จ่ายล่ะ ใครจะรับผิดชอบ นอกเครือข่ายประกันสังคมเขาไม่จ่าย ถ้าไม่ใช่...

“รับอะไรดีคะ” สาวผมบลอนด์หลังเคาน์เตอร์แมคโดนัลด์ส่งยิ้มหวานมาให้ รอยยิ้มสดใสเหมือนเพิ่งเดินกลับมาจากสูดอากาศบริสุทธิ์บนเทือกเขาแอลป์

“ซีสเบอร์เกอร์ น้ำไม่ต้อง” นิรนาเลือกเอารายการที่ถูกที่สุดในเมนู

ไม่นานพนักงานก็ส่งห่อเบอร์เกอร์ให้ ในร้านโหรงเหรงไร้ผู้คน มีเธอกับลุงแก่ๆ อีกคนที่นั่งซุกตัวอยู่ในบูตที่มุมหนึ่งของร้าน

หญิงสาวก้มมองถาด ภูมิใจ แกะกระดาษเตรียมส่งคำแรกเข้าปาก มารคหอยก็ไหลเข้ามา

“ซีสเบอร์เกอร์เป็นอาหารขยะ ในนั้นประกอบด้วยไขมันอิ่มตัว” นิรนาชะงัก เงยหน้ามองคนตัวสูงที่กำลังยืนเล็ทเซอร์ตาปริบๆ

“อุดมไปด้วยสารก่อมะเร็ง คอเลสเตรอล บ่อเกิดของโรคหัวใจ”

“ท่านเทพหน้ากากเขียว...เฮ้ย...หมอมมาได้ยังไง”

เขาคงไม่ได้ ‘เหาะ’ ลงมาจากฟ้าหรอกใช่ไหม ดั่งนั้นมาได้ยังไง เป็นคำถามที่ฟังดูโอ้เด็ดเป็นบ้า

คนถูกถามตั้งเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามเธอออก แล้วหย่อนก้นลงนั่งทั้งๆ ที่ไม่ได้เชื่อเชิญ ไซ้ว่าที่ตรงนี้เธอจะปักป้ายจงว่าเป็นของตัวเองเสียเมื่อไร ถึงอย่างนั้นความหรรษาดูแพงของเขาก็ดูผิดที่ผิดทาง

“ถ้ากินมันลงไปก็เท่ากับบั่นทอนชีวิตตัวเองลงเท่านั้น”

นิรนายักไหล่ก่อนจะกัดกินเบอร์เกอร์ของตัวเอง

“ก็มีปัญญาซื้อกินแค่นี้หมอม” เรียกเขาว่า ‘หมอ’ ก็แล้วกัน เพราะไม่รู้จะเรียกว่าอะไร

จะให้เรียกว่า ‘ท่านเทพหน้ากากเขียว’ ก็ฟังพิลึก ถ้าจะเรียกเขาว่า ‘ท่านหมอเทพหน้ากากเขียว’ แบบเต็มๆ เฮ้อ...ยิ่งเสียวเข้าไปใหญ่

“ดึกตื่นทำไมไม่กลับบ้าน พ่อแม่เราไม่ว่ารีงสะเจ้าหนู”

เจ้าหนู...เบอร์เกอร์เกือบติดคอเพราะสรรพนามที่เขาใช้

สู่มเสียงทุ้มๆ ต่ำๆ เหมือนผู้ใหญ่พูดกับเด็ก เพราะยังสวมหน้ากาก หมอพินนั้นอยู่เลยดูไม่ออกว่าเขาอายุอานามเท่าไร แต่ยังไงเป็นหมอ เป็นตัวเป็นตนมาได้ต้องอายุมากกว่าเธอแน่นอน

“ป้านี้แม่ฉันยังไม่กลับมาจากงานกะกลางคืนเลยมั้ง ส่วนพ่อฉันนะไปสวรรค์นานแล้ว” เหลือแต่อดีตไอ้พ่อเลี้ยง...ซี่กาก ที่เธอไม่อยากจะพูดถึง

“อีกอย่างฉันก็ไม่ใช่ผู้ชายด้วย หมอเรียกฉันว่าเจ้าหนูนะไม่ถูก” นีรนาหยิบทิชชูที่ร้านเบอร์เกอร์แถมให้ขึ้นมาเช็ดปากพลางโบกไม้โบกมือ

“ช่างเหอะ ใครก็เข้าใจผิดบ่อยๆ ว่าฉันเป็นเด็กผู้ชาย” หญิงสาว ละเลียด ‘อาหารขยะ’ ต่อไป

หมอหน้ากากเขียวยังคงจ้องนิ่งๆ ดวงตาสีน้ำเงินฟรุ้งฟริ้งมองอย่างจริงจัง จนคนที่กำลังเคี้ยวอาหารหมุบหมับขัดเขินขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ จึงกลืนอาหารลงคอแล้วกระแอม

“ฉันบรรลุนิติภาวะแล้ว หมอไม่ต้องห่วงหรอกนะ”

ถ้านั่นเป็นสิ่งที่ ผู้ใหญ่ (กว่าเธอ) กำลังคิด

เธอไม่ต้องการผู้ปกครองคอยสอดส่องพฤติกรรม รีบไปสักทีสิ จะได้หายใจหายคอคล่องหน่อย

ชายหนุ่มเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ กอดอก มือเคาะที่ต้นแขนเบาๆ เธออดมองนิ้วเรียวยาวของเขาไม่ได้

ให้...ตายเถอะ...นอกจากตาจะสวยแล้ว นิ้วมือก็ยังสวยอีกต่างหาก มือขาวนวลไร้รอยขีดข่วน ปลายเล็บตัดสั้นเนียนมนสะอาด สะอาด นิ้วทุกนิ้วเรียวยาวเหมือนลำเทียน งดงามเลอค้ายันนาฬิกาข้อมือที่สวม ราคาต่างวดของมันคงซื้อบ้านได้เป็นหลังๆ

“หมอมามาหาฉันทำไม” เธอตีขลุ่ยเสร็จสรรพ

ลงมานั่งตรงหน้าจะมาหาใคร ถ้าไม่ใช่เธอ จู๋ โบหน้าในหน้ากาก

เขี้ยวแบบที่หมอพันทชอบใส่ก็โฉบเข้ามาใกล้

นิรนาตกใจ เกือบผงะไปข้างหลัง อื้อ...ใจเต้นผิดจังหวะ

ดวงตาคู่นั้นจ้องลึกเข้ามาในตาของเธอ

นิรนาได้แต่เบิกตากว้าง ทำตัวไม่ถูก...

หรือจริงๆ แล้วเขาจะเป็น...

สวมหน้ากาก สวมแว่นสายตา ปิดบังอำพราง ยังจะโคตรดู
ที่สวมอีก...

เธอกลืนน้ำลายเอือก น้มน้ำขี้ต ขัดเลย ขัดโคตรๆ

“หรือหมอเป็นพวกสตอลก์เกอร์”

คิ้วเข้มข้างหนึ่งเลิกขึ้น ดวงตาสีน้ำเงินทอประกายวิบวับ เหมือน
กับทั้งขบขันและรำคาญในคราวเดียวกัน เขาเอนหลังกลับไปยังที่เดิม
ดวงตาหลังเลนส์บางใสยังหริ่มองมาด้วยความสงสัย

“ไม่ใช่ผู้ชายจริงๆ นะเธอ”

“ก็ไม่ใช่ล่ะสิ” จู่ๆ ก็เปลี่ยนเรื่องหน้าตาเฉย คนอะไร

“แล้วถ้าหมอไม่ใช่พวกโรคจิต ตามฉันมาทำไม”

เขาล้วงมือเข้าในอกเสื้อโค้ต หยิบซองสีน้ำตาลวางลงบนโต๊ะ
แล้วเลื่อนมาทางเธอ “เงินพนัน”

“หืม?”

“พี่เธอชนะ นี่คือเงินที่เขาจะต้องได้รับ”

นิรนาเลิกคิ้ว สมอของเธอต้องใช้เวลาประมวลอีกสามวินาที
กว่าจะเข้าใจ เงินพนันที่แจ๊คก็ต้องได้ถ้าไม่ลงไปนอนแอ้งแม้งเสียก่อน
เธอลืมเสียสนิท

“หรือจะไม่เอา” นิ้วเรียวสวยเหมือนสลักเสลามาจากฝ่าไม้กำลัง
จะดึงซองเงินกลับไป

“เอาสิ” คนตัวเล็กคว้ามือเขาไว้

คุณหมอชะงัก ตัวแข็งขึ้นมาทันควัน ประกายตลกตกใจใน

แววตาเปลี่ยนเป็นคุ้นเคย

นิรนาเสียวแวบ รีบปล่อยมือเขาแล้วยื่นอีกมือดึงซองมาถือไว้ หรือว่าจะเป็น ‘ตุ๊ด’ จริงๆ ถูกผู้หญิงแตะตัวหน่อยทำสะดุ้ง

เธอเหลือบมองคนที่อาการหวงตัวกำเริบก่อนแกะซองออกดูข้างใน

“ไอ้โห” ตาเธอโตเท่าไข่ไดโนเสาร์เมื่อเห็นตัวเลขในเช็ค... แถวเลขศูนย์ข้างหลังเลขหนึ่งทำมือสั่นมือคลอน วินาทีนั้นคนร่วมโต๊ะก็ถือโอกาสลุกขึ้นยืน

“ให้จริงหรือ” เธอร้องถามเขาเสียงหลง

“ฉันไม่ใช่คนโกหก”

“หมอไม่หลอกแน่ะ”

คนฟังส่ายหัวเหมือนระอามากกว่าจะยืนยันคำตอบ ก่อนหมุนตัวก้าวออกจากร้าน

หลายวินาทีคนที่ดีใจเพราะได้เงินก้อนโตก็นึกอะไรขึ้นได้ จึงผละผลันตามอีกฝ่ายออกไป เป็บเดียว ‘หมอตุ๊ด’ ก็เดินออกไปนอกอาคารโรงอาหารแล้ว

“เดี๋ยวหมอ” หญิงสาวลืมหูลืมตาว่าชายเสื้อโคตเขาเอาไว้ และเกือบลืมหูลืมเรื่องสำคัญ

หมอมองข้ามไหล่กลับมา แสงจันทร์ที่เพิงพุ่มเมฆสาดลงมา ลมหนาวพัดพู่ ผมสีเข้มและชายเสื้อโคตของเขาปลิวไสว

ว้าว!...ยังกับหน้ากากทักซิโดในเรื่องเซเลอร์มูน

“ขอบคุณนะที่ช่วยพี่ชายฉันไว้”

นิรนารีบพูด กลัวว่าเขาจะ ‘เหาะ’ กลับขึ้นไปบนฟ้าเสียก่อน ก็มือเรียวยาวคู่ นั้นไม่ใช่หรือที่ช่วยชีวิตเฮียแจ๊คได้ทันตอนที่ ไม่นั่นพี่ชายเธอคงมองเฝ้าก่อนจะมาถึงโรงพยาบาลแห่งนี้

“คุณชายครับ” คุณลุงหน้าตาท่าทางซีเรียสเหมือนสุนัขเฝ้าบ้าน

ที่แกสวมเดินตัดลานกว้างเข้ามาหาพวกเขาจริงๆ แล้วน่าจะมาหา
ท่านหมอเทพจะถูกกว่า

“อยู่นี่เอง ผมหาแทบแย่”

คุณลุงเหลือบแลมาทางนิรนา เครื่องหมายคำถามฉายชัดอยู่ใน
ดวงตาสีน้ำตาลคมกริบ

สองข้างแก้มของเธอคันยิบๆ ขึ้นมาเมื่ออีกฝ่ายกวาดตามองจาก
ข้างบนลงข้างล่าง จนนิรนาอดซ่อนร่องเท้าผ้าใบข้างที่ขาดเป็นรูโหว่ไว้
ข้างหลังไม่ได้

“ไปกันได้แล้ว” “ท่านคุณชายหมอเทพตัดหน้ากากเขียว” บอก
กับอีกฝ่ายเสียงนุ่มนุ่ม ก่อนจะออกเดินนำกลับไปยังโรงพยาบาล

โห...นอกจากเป็นเทพ เป็นหมอ แล้วยังเป็นคุณชายอีกเนอะ
อะไรจะไฮโพรไฟล์ขนาดนั้น

นิรนายกมือขึ้นแตะจมูก “ขนาดชายเสื้อโค้ดยังหอมเลยแฮะ”

เออหนอ...โลกนี้บางครั้งก็ประหลาด คนที่หน้าก็ไม่เห็น ชื่อก็ไม่
รู้จัก กลับเป็นคนช่วยชีวิตพี่ชายของเธอ แถมยังเอาเงินมาให้ ถ้า
มีใครบอกเธอว่า หมอตัดเป็นเทพเจ้าแห่งโชคกลางมาโปรดแล้วละก็
นิรนาคงไม่สงสัย

“เป็นอะไรรีเปล่าครับ” คนที่เดินข้างๆ ออกปากถามเมื่อ
เห็นเขายังกุมข้อมือตัวเองไว้

อเล็กซานเดอร์ ไรอัล สายหน้าแล้วปล่อยมือข้างนั้นลง

ประหลาดจัง...ทำไมถึงไม่รู้รู้สึกอะไรเลย

“ผมได้ยินเรื่องแล้วก็รีบมาทันที”

ลุ่มเสียงส่อเค้ากังวลของฝ่ายนั้นทำให้ริมฝีปากได้หน้ากากยิ้ม
ออกเป็นรอยยิ้มเพรียๆ

“ฉันสามสิบห้าแล้วนะ ไม่ใช่อายุห้าขวบ”

คนฟังถอนใจเหมือนไม่เห็นด้วยกับข้อเท็จจริง
แต่ก็เท่านั้นละ เขาบอกอีกฝ่ายมาเป็นล้านครั้งแล้ว ทว่าในสายตา
ของคุณพ่อบ้านปีเตอร์ เขาก็ยังคงเป็นคุณชายที่เจ้าตัวต้องคอยประคอง-
ประหงมเหมือนเดิม เหมือนเมื่อสี่สิบกว่าปีก่อน...

“แน่ใจนะครับว่าคุณชายไม่เป็นอะไร”

“ฉันสบายดี”

“แล้วทำไมต้องสวมหน้ากากประหลาดๆ แบบนั้นด้วย” คนถาม
โน้มหน้า จ้องมองมาด้วยสายตาฉงน

“หรือว่าเป็นหวัด”

“หรือว่าหมอจะเป็นสตอลก์เกอร์”

สีหน้าแตกตื่นของไอ้หนู ไมลีย์ ยัยหนูผมสั้นกุดคนนั้นทำให้เขา
รู้สึกทั้งรำคาญทั้งขบขัน ในโรงพยาบาลแห่งนี้ รวมถึงคนในสังคมที่เขา
อยู่ คงไม่มีใครคิดว่า ‘คนอย่างเขา’ จะเป็นไอ้โรคจิต จริงไหม

“ลุงว่าฉันหน้าเหมือนไอ้โรคจิตมั้ย”

“ใครจะคิดว่าหลานชายของมหาเศรษฐีอย่าง โจนาธาน ไรอัล
จะเป็นคนโรคจิตไปได้ล่ะครับ”

ก็นั่นแหละสิ คงจะมีแต่ยัยเด็กประสาทคนนั้นสินะ

“หมายถึงถ้าเห็นฉันอย่างตอนนี้แบบไม่รู้จักกันมาก่อน”

“เอาตรงๆ นะครับ”

เขาพยักหน้า ว่ามาเลย พร้อมกับจะรับฟัง มุมปากที่มักจะยิ้ม
แน่นเป็นเส้นตรงของคนพูดโค้งขึ้นเล็กน้อย

“ถ้าคุณชายไปเดินท่อมๆ ตามถนนเปลี่ยวๆ ในยามวิกาล...ก็
ชนิดนี้”

เฮอะ...อเล็กซานเดอร์เบ้าปาก เขานั่งอยู่กลางโรงอาหารแท้ๆ

ถนนเปลี่ยวๆ เสียที่ไหน

มือดึงหน้ากากออก โยนทิ้งลงถังขยะสีดำข้างทาง เมื่อทั้งสอง

เดินมาจนถึงลานจอดรถ ช้างตัวตึกกลางที่จอดรถของหมอใหญ่และผู้บริหาร

“ว่าแต่คุณชายโอเคแน่นะครับ ไม่มีอาการหน้ามืด คลื่นเหียนหรือ...”

“ฉันสบายดี” หมอตัดบทก่อนจะถูกคนที่ไม่ใช่หมอซักอาการปีเตอร์หรือที่ตามองอย่างจับผิด เขาล้วงกัญแจรถออกมาดรีมโตไฟท์ขายแลกซ์สี่เงินที่จอดเยื้องออกไปทางขวากะพริบวิบวับ

“ผมคิดว่าคุณชายน่าจะกลับบ้านใหญ่ ผมจะได้ให้คนโทร. ตามคุณแอนดิสันมา”

“ฉันจะนอนในบ้านของตัวเอง”

“อย่างน้อยคุณชชายก็ไม่ควรที่จะขับรถเองหลังจากเกิดเรื่อง”

“มันไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร”

คุณพ่อบ้านทำหน้าที่เซอร์ไพรส์ “แต่ผู้หญิงคนนั้น...”

ผู้หญิง?

อเล็กซานเดอร์เล็กคิว อดไม่ได้ที่จะเหลือบมองข้อมือข้างซ้ายของตัวเองที่ ใ้หนุ่ ไมลี ยัยหนุ่ ยัยเด็กคนนั้นคว่ำหน้าเข้าให้ ไม่ใช่ครั้งแรก แต่ถึงสองครั้งสองครา

‘อย่าเอาของของพี่ชายฉันไปเลยนะ’

วูบแรกเขานึกว่าฝ่ายนั้นเป็นเด็กผู้ชาย ยังนึกแปลกใจว่าทำไมกาสิโนที่ถึงจะเป็นแค่ระดับเบๆ ถึงปล่อยให้เด็กมาวิ่งเล่นผ่านพอเวลาผ่านไปสามวินาที เขาถึงตระหนักได้ว่าสิ่งมีชีวิตที่คุกเข่าอยู่ตรงหน้าเป็นมนุษย์เพศหญิง!

หัวใจหล่นวูบลงไปพื้น หูอื้อตลาลายขึ้นมาทันที

สมองสมองไปหมด แทบไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย

‘สิบเจ็ด’

นั่นทำให้เขา...พลาด ตั้งแต่เกิดมาบอกได้เลยว่าคนอย่าง อเล็ก-

ซานเดอร์ ไรอัล ไม่ว่าจะเสียงดวงเสียงไซค์กับใคร 'ไม่เคยแพ้' ถ้าต้องการ
จะชนะจริงๆ จังๆ

แต่พอวันนี้ยัยเด็กคนนั้นที่เขาไม่รู้แม้กระทั่งชื่อกลับทำให้เสีย
เรื่อง แกรมเจ้าคนโลกโมโหตันที่ชื่อแจ๊คก็นั้นยังมาหัวใจวายเฉียบพลัน
กลายเป็นแคสซูกเงินของเขาอีกด้วย

“ฉันไม่เป็นอะไร”

“จริงหรือครับ”

หมอดอกแขนเสื้อขึ้นมอง 'ไม่มีรอยแดงหรือผดผื่นให้เห็น...แล้ว
เงยหน้าขึ้นสบตากับคุณพ่อบ้านนึ่งๆ

ปีเตอร์ทำหน้าที่เหมือนกับกำลังมองสิ่งมหัศจรรย์อันดับแปดของ
โลก

“ประหลาดจังนะครับ” นั่นเขาก็เพิ่งคิด

“ลูกกลับเถอะดีแล้ว”

เขาเปิดประตูรถด้านคนขับก่อนจะก้าวขึ้นไป แต่อีกฝ่ายยัง
ปักหลักอยู่ข้างรถเขา 'ไม่ยอมไปไหน' เฮ้อ...ตาของเขาเคยบอกว่าไม่มี
อะไรที่น่ายินดี เท่ากับการมีมิตรแท้และคนใกล้ชิดที่ห่วงใยและคอย
เคียงข้างเสมอ

แต่บางครั้ง...มันก็เยอะไป

“ถ้ากลับถึงบ้านแล้ว...”

“ฉันจะรีบรายงานให้ลุงรู้” เขาบอกตัดบท...

คุณพ่อบ้านที่เป็นมากกว่าพ่อบ้านในหลายๆ กรณีถอนใจ
ครวญบอกรวมใจออก แต่ดูจากสีหน้าคงยังไม่ใส่ใจเท่าไรนัก

มันคงเป็นนิสัยเดิมๆ ของคนแก่ๆ ที่แก้ไม่ได้สินะ

อเล็กซานเดอร์บิดประตู สตาร์ตรถแล้วขับออกไป ทิ้งคนข้างหลัง
ไว้ที่ลานจอดรถ

เลขสี่คันงามจอดลงที่สี่แยกในตอนเกือบตีสาม ถนนใน

ลอนดอนแทบจะว่างเปล่า หมาลักรัดยั้งไม่มี

‘ให้จริงๆ เหรอหมอ’

‘ไม่หลอกแน่นอนหมอ’

ดวงตาใสซื่อ ตื่นอกตื่นใจ ทำให้ใบหน้าเล็กแหลมนั้นยิ่งดูพิลึก
เงินไม่กี่พันปอนด์สำหรับเขาไม่ได้มากมายก่ายกองขนาดนั้น แต่สำหรับ
คนที่ไม่เคยมีมันอาจจะดูเป็นสิ่งที่...

“หรือว่ามันจะดีขึ้น...”

แค่สองครั้งอาจจะยังพิสูจน์อะไรไม่ได้ หรือเขาจะลองให้คนอื่น
ทำ...แบบ...เดียวกัน แค่คิดริมีปากก็เฝิ้มเข้าหากันแน่น หน่ออ่อนๆ บน
หลังคอดูกชันขึ้นมากทันทีทันใด

“บ๊าฉิบ” หมอหนุ่มเอนศีรษะพิงพนักด้านหลัง

ไฟเหลืองเปลี่ยนเป็นเขียว ทว่าเลขศาสตร์ยังคงยังไม่ขยับไปไหน

เขาเป็นถึงแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านหัวใจผู้โด่งดัง ครอบครั
มั่งคั่งระดับประเทศ ชายหนุ่มในฝันที่แสนเพอร์เฟกต์ แต่ภาพที่เห็น
ใช่จะเป็นเหมือนสิ่งที่ซ่อนอยู่ข้างใน...ทั้งหมด คนเราจะเพอร์เฟกต์
ขนาดไหนก็เป็นคนวันยังค่ำ

และเป็นธรรมดา มนุษย์ที่มีความลับย่อมไม่ยากให้ใครรู้

โดยเฉพาะความลับที่รู้ไปถึงไหน...อายุไปถึงนั้น

อเล็กซานเดอร์ ไรอัล ที่สาม เป็นโรคกลัวสัมผัสของสุขภาพสตรี!

3

ปะเหมาะเคราะห์มาเยี่ยม

กว่าจะกลับมาถึงบ้านเมื่อคืนก็ปาเข้าไปเกือบตีสี่ของวันใหม่ ร่างกายที่ไม่ได้พักผ่อนนอนหลับไปต่อไม่ไหว เธอจำเป็นต้องล้างานประจำครึ่งวัน ถึงจะเสียรายได้ครึ่งเช้าไป ทว่านิรนาทียังมีความสุขอยู่ได้

ทำไมจะไม่ล่ะ เมื่อวานนี้จู่ๆ ก็ได้ลามกก่อนใหญ่จากคนแปลกหน้า แต่มันควรจะเรียกว่า ทุกขลามกของแจ๊คก็ พี่ชายของเธอจะเหมาะกว่า ถึงอย่างนั้นโซ่วาคณอย่างเธอจะได้สัมผัสเงินก้อนโตทุกวันเสียที่ไหน สวาร่างเล็กเดินผิวปากเป็นทำนองเพลง เลี้ยวเข้าไปในตรอกอย่างสุขใจ

เธอเพิ่งเลิกงานขับรถบรรทุกส่งของตอนบ่าย ต้องรีบอาบน้ำอาบท่าเตรียมไปทำงานพาร์ตไทม์ในตอนค่ำ

‘ยังย้ายไม่ได้ค่ะ’ พยาบาลคนใหม่ยืนยันคำตอบเดิมตอนที่เธอกลับไปที่โรงพยาบาลเมื่อเช้า

เสียแจ๊คยังนอนแบบอยู่บนเตียง เพียงแต่ย้ายจากซี.ซี.ยู. เดียวๆ มาอยู่ที่ซี.ซี.ยู. ร่วมกับชาวบ้านเขาแล้ว

‘ความดันยังต่ำอยู่มากค่ะ ตอนนี้คุณหมอก็ยังต้องให้ยาละลายลิ่มเลือด และคนไข้ต้องสวมเครื่องช่วยหายใจตลอดเวลา’

ข่าวร้ายกว่าก็คือพี่ชายของเธออาจจะต้องผ่าตัด ถ้าฟื้นตัวแล้ว
เรื่องเจ็บป่วยก็ต้องรักษาไม่น่าหวัง เพราะทุกคนล้าแล้วแต่เป็น
ซิติเซน รัฐคอยช่วยเหลือสนับสนุน แต่ไอ้ไม่กี่วันในโรงพยาบาลเอกชน
นี่สิ ไม่แน่ใจว่าประกันสังคมจะยอมจ่ายรีเปลา

พ่อตายตอนที่เธอยังเรียนประถม จากนั้นหลายปีแม่ก็แต่งงาน
ใหม่กับฝรั่งชื่อนายบิลลี แล้วขนย้ายครอบครัวมาอยู่เมืองนอก แต่
ทุกอย่างก็ไม่ได้แฮปปี้อย่างที่คิด

เอานะ...อย่างน้อยๆ ก็มีเซ็คโบนั้นจากคุณหมอ

“โอ๊ย...หมูน้อยหล่น!” ใจของเธอกระดอนลงไปติดตามตุ่มเมื่อ
ประตูบ้านเปิดผลั้วออกมาโดยไม่ทันได้ตั้งตัว

“หมูเหมออะไรเล่า กระเป๋าฉันทิ้งไป”

“อ้าว...แม่เองเหรออ” นีรนาโน้มหน้า ยกมือขึ้นลูบอก เหตุการณ์
เมื่อคืนวานก็ส่งผลต่อขวัญและกำลังใจของเธอเหมือนกันนะ ก่อน
ก้มลงช่วยหยิบกระเป๋าปราดา ปัจจัยที่ห้าของคนเป็นแม่ขึ้นมา

“แม่มาอยู่นี้ได้ไงอ๊ะ” จริงๆ แล้ว เวลานั้นเป็นเวลาเข้างานร้านอาหาร
ของอีกฝ่าย คุณนายลำดวน แม่ของเธอทำงานเป็นซูเซฟที่ร้านอาหาร
แถวไซโท ย่านไชนาทาวน์อันโด่งดังกลางกรุงลอนดอน

“แล้วแม่จะไปไหน”

นอกจากกระเป๋าถือยังมีกระเป๋าลากใบมึมาอีกใบที่ฝายนั้น
กำลังลากออกมาจากประตู

คนเป็นแม่ส่งค้อนปะหลับปะเหลื่อออกมาให้ “นี่แกยังไม่เช็ก
ข้อความไซ้มัย”

นีรนาสายหน้า

คุณนายลำดวนถอนใจ เค้าสะเอว “แกนี่นะจริงๆ เลย ถ้าเกิด
เหตุด่วนเหตุร้าย ฉันคงตายก่อนที่ลูกจะรู้”

“ถ้ามันเป็นเรื่องด่วนทำไมไม่โทร. หาฉันไปเลยเล่า”

พอเธอแตะเข้าหน่อย คนเป็นแม่ก็ออกอาการนอยด์ทันทีทันใด
“ก็โทร. นะไปรษฯ มันไม่คลุม ฉันทันคนงบน้อยรายได้จำกัด ก็
ต้องประหยัดหน่อยสิ”

แห่ม...ที่เล่นห่วยเล่นเบอร์ละก๊าะนะ เท่าไรจ่ายไม่ยั้ง

“ไอ้แจ๊คก็ไม่วู้หายหัวไปไหน มันกลับบ้านกลับช่องมารียัง”

เอือก...นิรนากลืนน้ำลายลงคอ

แม่อังไม่รู้เรื่องของคนเป็นพี่ เธอก็ไม่รู้จะบอกยังไงโดยไม่ให้
คุณนายลำดวนผู้ตื่นตกใจง่ายเสียยิ่งกว่ากระต่าย ซ็อกตาตั้งไปอีกคน
เห็นด่าๆ กันทุกวัน แต่เฮียมันก็เป็น ‘ลูกรัก’ ของแม่วันยังค้ำ
เรื่อง ‘ใหญ่’ แบบนี้ ก็ควรที่จะพูดกันแบบตัวต่อตัวมากกว่า
จะโทร. หาหรือทิ้งข้อความไว้

ช่วยไม่ได้ที่โทมัสไลน์ของครอบครัวเธอไม่เคยซ้อนทับกัน ปกติ
แล้วพอเธอกลับเข้ามา แม่ไม่เข้านอนก็ยังไม่กลับบ้าน เธอตื่นเช้าจะ
ไปทำงาน แม่ก็ออกจากบ้านไปแล้ว เมื่อเช้านี้ก็เหมือนกัน

“เฮียมัน...” นิรนาได้จ้งหวะอำปาก

“เมื่อคืนนี้มันหนีไปบ่อนอีกแล้วลืท่า”

“ก็ไอ้” เธอพยักหน้า

“ฉันว่าแล้วมัยละ ซื่อห่วยก็ที่ๆ ไม่เคยถูก ใ้ลูกสันดานเสีย
คนนี้” พูดไปแล้วก็ขมวดคิ้วนิ่วหน้า

“คราวนี้เสียไปเท่าไรล่ะ เอาของอะไรไปจ้ำนำจ้ำนองอีกรึเปล่า”

แม่อังกระเป๋าทิ้งจากมือเธอ

“เฮียมัน...”

“ช่างหัวมัน ฉันไม่อยากจะฟัง”

นั่นไง...ทำไมไม่คิดจะเว้นวรรคให้ใครแทรกบ้าง

“ฉันต้องรีบไปธุระ อ้าว...มาก็ดี ช่วยหิ้วกระเป๋าลงบันไดไปที่ลิ
กระดูกระเดี้ยวฉันยังไม่ค่อยดีอยู่ ไม่รู้ว่าจะป็นโรคเกาต์รึเปล่า”

วันก่อนฉันนะแก ผัดอาหารอยู่ดีๆ ก็หน้ามืด นั่งแจ้ดมันบอกว่า เป็นอาการของความดันต่ำ”

“แล้วแม่จะไปไหน”

ใบหน้าบึ้งตึงของคุณนายลำดวนเปลี่ยนเป็นยิ้มยิ้มกว้างขวาง “ฉันเพิ่งได้จับพิเศษมา มีเศรษฐกิจใหญ่เขาจะไปทัวร์ยุโรป เขานะโปรดอาหารไทยมาก เลยอยากจะทำภัตตาคารไทยตามติดเขาไปทุกแห่งหน”

สีหน้าสีตาของคุณนายลำดวนชวนหวาน ยิ่งกับมีใครมาบอกว่า ถูกลือตโตรางวัลที่หนึ่ง

“นั่งแจ้ด” เพื่อนรักคนเดิมของคุณนายลำดวน “มันคาบข่าวมาบอก ฉันก็เลยตกลงปลงใจรับงานนี้”

“แล้วงานที่ร้าน?”

“ฉันลาออก”

“อะ?” นิรนาอึ้ง เฮ้ย...งานการสมัยนี้ไซ้ว่าจะหาได้ง่าย ยิ่งเป็นงานใช้แรงงานที่ได้ค่าตอบแทนค่อนข้างดีอย่างแม่ของเธอได้รับ “ได้ยังไง”

“แล้วทำไมจะไม่ได้ล่ะยะ เงินก้อนที่เขาจะให้ ส้มตาอ้าปากได้เซี่ยวะนะแก” ชุ่นแม่ทำตาโต

แทบจะได้กลิ่นความโลภโมโหสิ้นฟุ้งกระจายไปทั่วบรรยากาศ

แล้วที่เป็นอยู่ตอนนี้ส้มตาอ้าปากไม่ได้ตรงไหน

เรื่องเสียงดวง แสงวงไซ้เคเนี่ยขอให้ออก ของชอบของสมาชิกในครอบครัวเธอละ

คุณนายลำดวนมองนาฬิกาข้อมือ พอเงยหน้าขึ้นมา แท้ก็หลังเต่าก็โอบเข้ามาจอดเทียบฟุตพาทหน้าบ้าน คนขับลดกระจกลง

“อีทโทรวีไซ้มั้ยครับ”

“ฉันต้องไปแล้ว เดี่ยวตกเครื่อง”

คนขับแท็กซี่ลงมาชนกระเป๋าดูเส้นทางของแม่เธอขึ้นหลังรถ

หญิงร่างเล็กที่ตัวเท่าๆ กับเธอกำลังจะก้าวขึ้นรถ นิรนาคิดว่าสายกระเป่า
ถือของอีกฝ่ายเอาไว้

“อะไรของแก”

“แม่จะกลับมาเมื่อไหร่”

“ไม่รู้หรอก”

“เฮ้ย ไม่รู้ได้ไงเล่า” เธอร้องเสียงหลง

“ยิ่งเขาจ้างฉันนานเท่าไร ก็ยิ่งได้เงินเยอะเท่านั้น อยู่ที่นี้ก็ดูแล
บ้านช่องห้องหับให้ดี อย่าปล่อยให้ไอ้แจ๊คกี้ยกที่นอนหมอนมุ้ง
หม้อหุงข้าว ไปจำหน่ายอย่างคราวที่แล้วล่ะ”

นิรนาแหม่ปาก อยากจะบอกใจจะขาด เฮียมันยกหนังตาตัวเอง
ยังไม่ขึ้น คงไม่มีปัญญาขนเอาข้าวของไปจำหน่ายจนองที่ไหนหรอก

“แม่...อย่าเพิ่งไปไม่ได้หรอก” เธอกอดแขนแม่เอาไว้

“อะไรของแก”

“ฉันไม่อยากอยู่คนเดียว” โอ๊ย...สมงสมองไปหมดแล้ว ถ้อยคำ
ดิบดื้ที่เตรียมจะพูดปลิวหายไปไหนไม่รู้

“แกจะบ้าไรเงิ ใครจะโง่งทั้งเงินเป็นพันๆ ปอนต์ไปได้ง่าย ๆ ยะ”
คุณนายลำดวนถอนใจ น้ำเสียงและสีหน้าอ่อนลง มือที่ยังเรียวงาม
แม้จะทำงานหนักวางแหมะลงบนบ่าลูกสาวแล้วบีบเบาๆ

“แกโตแล้วนะไอ้ตัวนิต ฉันเชื่อว่าแกดูแลตัวเองได้ ที่ฉันต้องไป
เพราะฉันต้องทำเพื่อครอบครัว แกเข้าใจใช่ไหม”

นิรนาพยักหน้าหงิกๆ แต่ว่า...“แต่ฉันมีเรื่องต้องบอกแม่”

“จะพูดก็พูดมาสิ เสียเวล่ำเวลา”

“เฮียแจ๊คกำลังแย้”

คนเป็นแม่ก็ลอกตามองท้องฟ้ายามพลบค่ำ “คนกะล่อนอย่าง
มัน ยังไงก็เอาตัวรอดได้อยู่แล้ว แกไม่รู้ไงว่าไอ้แจ๊คก็มันเป็นแมวแก้ว
ชีวิต”

หระ?...แต่ที่เธอเห็นนอนแผ่อยู่บนพื้นเมื่อคืน คือพะยูนเกยตื้น
ที่เกือบมองเต่งคากาสิโน

โธ้ย...เวรกรรม

หรือแม่เธอจะตีความหมายของคำว่า ‘แยะ’ ผิดไป มันไม่ใช่แย่
ธรรมดาเหมือนที่เคยๆ เป็นมา ไม่ใช่แค่มีปัญหาเรื่องหาเงินไปใช้หนี้
แต่เป็นความแยะแบบใหม่ที่ใครๆ ก็คาดไม่ถึง

“ฉันทไปละ แล้วจะอัปรูปลงเฟซ ส่งเมสเสจมาหา”

พริบตาประตู่แท็กซีสีดำก็ปิด...นิรนาเย็นมองไฟท้ายสีแดงของรถ
แล่นจากไปท่ามกลางหมอกสลัววางที่เคลื่อนตัวลงมาปกคลุม

ก้า! ก้า! ก้า! เหมือนมีกาดำผ่านหัวไป ทั้งที่ท้องฟ้าขมุกขมัว
ของกรุงลอนดอนไม่มีกาสักกะตัว

“กลุ่มใจจ้งโวย” หญิงสาวยกมือขยี้หัว กระทบเท้าปังๆ แต่ก็ได้
แค่นั้น เธอยังมีงานกะกลางคืนที่ต้องทำ...เพื่อปากท้องของตัวเอง
เหมือนกัน ไหนจะไอ้พี่บีบ้ำที่นอนไม่ได้สติอยู่ที่โรงพยาบาล

เออดี ไปกันให้หมด เหลือแต่เธอคนเดียวแหละที่ต้องเผชิญชะตา
กรรมตามลำพัง

นิรนาหันหลังกลับเข้าบ้าน อาน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า ดูนาฬิกาอีกที
ก็เหลือเวลาไม่มากก่อนงานเริ่ม “บ้าจริง”

หญิงสาวหยิบแซนดิวิชทูน่าที่แม่ทำทิ้งไว้ในตู้เย็นออกมา ใส่
คอนเวิร์สขาดๆ คู่เก่าแล้วเดินออกจากบ้าน

“โธ้ย...หมู” ของในมือไม่ทันจะหล่น คนที่ยืนรออยู่ก็ดาหน้า
เข้ามา จริงๆ เธอควรจะเรียกว่ากลุ่มคนที่ล้อมหน้าล้อมหลัง

“ไอ้แจ๊คก็อยู่ไหน”

หลังของเธอชนกับประตูบ้าน มือกำสายเบ้หลังแน่นเข้า

“ถามหาพี่ฉันทะ...ทำไมเหรออ” นิรนายังทำหน้าอินโนเซนต์
เพื่อคนมาใหม่จะนึกเอ็นดู ถึงไม่มีป้ายชื่อไว้บนอกก็พอเดาออกว่า

พวกนี้ประกอบอาชีพอะไร

หมวดครีม แวนด้า แจ็กเกตหนัง ยีนจังก้า หน้าเหลี่ยมแบบนี้
คนทวงหนี้ชัดๆ

“ได้ยินว่าไอ้แจ็กก็มันเพิ่งชนะพนันมาเมื่อวาน ได้เงินมาเป็น
หมื่นๆ ปอนด์ ฉันก็เลยจะมาขอเงินที่มันยืมนายฉันไปคืนก็เท่านั้น”

หมิ่นกะผีนะสิ

นั่นละหน้าเขาว่าชาวลือ เรื่องกระบือก็ยังคงกลายเป็นโดโนเสาร์
ไอ้ที่ได้มาไม่น้อยก็จริง แต่ก็ยังมีเรื่องให้จับจ่ายใช้สอย อย่างน้อยก็
ค่าหมอค่ายาของพี่ชาย

“แจ็กก็ไม่ได้อยู่ที่นี้”

“แล้วมันไปไหน” ขึ้นบอกไป พวกมันได้ไปตามหาถึงโรง'บาล

“ฉันจะไปรู้ยังไง”

“อย่ามาโกหกไอ้หนู”

โอ๊ย... คำนี้อีกแล้ว

เสียงเรียกเข้ามือถือดัง ลูกสมุนคนที่อยู่ข้างหลังควักมือถือมา
แบบหู แล้วเอ้อมมือมาสะกิดกระชิบกระซาบกับลูกพี่ และหันมามองเธอ

“มันไม่ได้อยู่นี่จริงๆ เหวอ” ลูกพี่ถามกับลูกน้อง

ก็เออนะสิ

“ไม่อยู่ที่ไม่เป็นไร เอาเงินมาได้ก็พอ”

“ฉันไม่มี” นีรนาบอกเสียงแหลม

“ค้นเอาจากไอ้หนูนี้ มีเท่าไรก็เอามา ฉันจะต้องไปเก็บค่าตัง
ต่ออีกหลายที ถ้าไม่ได้สักเพนนี นายดำเช็ด”

ลูกสมุนสามคนกำลังจะย่างสามขุมเข้ามา เขาละสิ สมองของ
เธอเล่นพ่่านหาทางออก

“เฮ้ย...เฮ้ยแจ็กก็มาได้ไง!”

ขวับ...คณะเจ้าหนี้หันไปมองพร้อมเพรียงกัน นีรนาใช้จิ้งหะนั่น

ใส่เกียรติหมาวิ่งร่า เอาเบ้าพาดบ่า ทั้งวิ่งทั้งหันมองไปข้างหลัง หันมาอีกที่
ก็ชนกับผนังเข้าให้

“อะ...อือย” ผนังอะไรทำไมไม่แข็งเท่าที่คิด แถมยังดึงตัวเธอไว้

“จะรีบไปไหน”

แวบเดียวก็จำเขาได้ “หมอ!” หมอตุ๊ดสวมหน้ากากหมอฟัน
คนนั้นนั่นเอง

“มาได้ยังไง” เจอกันบ่อยเข้า กลัวจึ่งว่าคำนี้จะกลายเป็นคำ
ติดปาก

“เธอหนีอะไรมา” มือเรียวยาวนุ่มนิ่ม แต่แข็งแรงเหลือเชื่อยึดไหล่
เธอไว้

“มันอยู่นั่นไง!”

“ไปเร็วหมอ” นิรนาคว้ามือเขาเอาไว้มัน ไม่ทันแล้ว

“ไปไหน”

“ไปไหนก็ได้ที่ไม่ใช่ตรงนี้” เธอตั้งแขนเขา จะมาอะไรกันตอนนี้
ตอนที่โคตรจะบิชิ

นิรนาลากแขนชายหนุ่มวิ่งลัดเลาะไปตามตรอก นานแล้วที่
ไม่ได้วิ่งหนีเจ้าหนี้ หลายปีที่ร้างราทำให้ฝีเท้าตก

คนตัวเล็กชอบแหย่ๆ

“พวกมันอยู่นั่นไง ทางนั้น”

เสียงคนตะโกนมาจากข้างหลัง จะตามอะไรกันนักหนา กำลัง
จะออกตัวอีกครั้ง หมอตุ๊ดก็ซูดตัวเธอเข้าไปในซอกตึก

“หมอ?”

“ซู่” นิ้วเรียวยาวแตะลงที่ริมฝีปาก

ดวงตาสีน้ำเงินเข้มจ้องมองลงมา ดวงตาฟรุ้งฟริ้งทอประกาย
วิ้งๆ แม้ในที่สลัว นิรนานิ่งอึ้งไปชั่วขณะ แทบไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าของ
คนที่วิ่งผ่านซอกที่เธอกับเขาซ่อนตัวอยู่ไป กลิ่นโคโลญหอมจรรุนอันเป็น

เอกลักษณ์ของเขาอวลฟุ้งไปที่วजूมุกของเธอ

คือแบบว่า...หอมมาก

หอมจริง หอมจัง หอมอลังวังเวออร์ หอมจนอยากจะเก็บเอาไป

ละเมอ

หอมยิ่งกว่าน้ำยาปรับผ้านุ่มที่แม่เคยใช้สมัยเธอยังเด็ก มันเป็นกลิ่นหอมเย็นๆ ไม่หอมแรง แต่แทรกแซงเข้าไปทุกประสาทรับกลิ่น นิรนาเย็นจุมุกเข้าไปใกล้ สุดหายใจเข้าลึก

เขาตัวสูงมากจริงๆ หน้าของเธออยู่แค่อกเขาเท่านั้น

แสงเหลืองจากหลอดไฟข้างตึกสาดลงมา สาบโคตตัวยาวที่เขาสวมแหวกออกเผยให้เห็นจัมเปอร์คอวีที่ลู่ไปกับแผงอกแน่นหนั้น เห็นรูปรอยกัลลัมเนื้อล่ำสัน...น่าลูบคลำ

ผู้ชายคนนี้มีเนื้อหนังมากกว่าที่เธอคิด

และที่น่าหดหู่นิดๆ ก็คือ หมอตุ๊ดต้ออาจจะเป็นมนุษย์ผู้ชายที่ ‘นมใหญ่’ กว่าเธอ

“ขยับไปหน่อยได้ไหม” เขาระชิบลอดไรรพิน

“ฮะ?” นิรนาแหงนหน้าขึ้นมอง เห็นหยดเหงื่อไหลย้อยลงมาตามลาดลำคอของอีกฝ่ายแล้วค้นไม้ค้นมือ จิ้งย่นแขนของเธอขึ้นไป ปาดเหงื่อออกให้เขาด้วยความหวังดี

โ๊ะ!...กรรมของเขาขบกันแน่นจนเธอกลัวว่าพินเขาจะกร่อนหรือว่าอาการหวงตัวจะกำเริบ

“ถอยออกไปห่างๆ ฉีน”

นิรนาถ่มมวง ออกของเธอเกือบชนท้องของเขา พลันเสียวฐฐรู้สึกกระตักขึ้นมาเล็กน้อย ปกติแล้วเธอน่ะไม่ใช่คนขัดเจินอะไร่างายๆ จะก้าวถอยออกห่าง ที่ทางก็ไม่เอื้ออำนวย

“ฉีนไม่ได้ตั้งใจจะแตะอั่งหมอนนะ” อ้อมแอมบอกเขา กว่าจะเคลื่อนไปยืนห่างๆ เขาได้ ร่างกายก็ต้องเสียดสีกันพอสมควร

“พวกนั้นมันตามเธอมาทำไม”

“ก็ตามมาทวงหนี้ล่ะสิ” เธอเหลือบตามองเขา

“แล้วหมอมาท่าไม” ข้อสันนิษฐานที่ว่าคุณหมออาจจะเป็น
สตอลท์เกอร์ย้อนกลับมาในหัวอีกครั้ง

“ฉันเอาของมาคืน”

ของ? นิรนาวินหน้า เธอไม่เคยลืมอะไรทิ้งไว้

“สร้อยทองของเก่าของพี่เธอ”

ตาย...นี่ลืมมันไปสนิทใจเลย เผลอๆ ยังคิดว่ามันยังอยู่ใน
โรงรับจำนำที่ไหนสักแห่ง โลงใจหน่อย

จืด จืด จืด

“เสียงอะไร” เสียงกระซิบของเพื่อนร่วมซอกทำให้เธอเงยหูฟัง
เสียงนี้มันคุ้นๆ ขนบนหลังคอของนิรนาลุกชัน ถึงจะไม่ใช่ผู้ดีตีนแดง
ตะแคงตีนเดิน แต่ใครจะทนอยู่กับสิ่งมีชีวิตน่าขยะแขยงพรรคินันได้

“ฉันว่ามันคือเสียงหนูนะ”

อี...

“หมายถึงพวกหนูสกปรกตามท่อน้ำทิ้ง?”

นิรนาถลอกตามองฟ้า “แล้วหมอมคิดว่าฉันหมายถึงหนูแฮมสเตอร์
รีไร้งักแล้ว”

เธอแน่ใจว่าได้ยินเสียงสัตว์ป่าคำรามลอดมาจากหน้ากากเขี้ยว
นั้น

“ฉันเกลียด-หนู-โสโครก”

เอ่อ...ใครไม่เกลียดหนูจากท่อน้ำทิ้งบ้างเล่า